

Bydgoszcz, 16 września 2015 r.

Tomasz Zieliński
ul. Nowotoruńska 23/12
85-839 Bydgoszcz

Prokuratura Rejonowa
Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy
ul. Przyrzecze 2/4

Dotyczy sprawy: **Sygn. akt: 1 Ds 2011/09**

WNIOSEK

o umorzenie postępowania

Na podstawie art. **17 § 1 pkt 3 kpk** i art. **1 § 2 kk** oraz art. **17 § 1 pkt 11 kpk** i art. **62a UoPN**, będąc podejrzanym o czyn określony w art. 62 UoPN, wnoszę o umorzenie postępowania karnego prowadzonego przeciwko mojej osobie, z uwagi na:

1. znikomą społeczną szkodliwość czynu oraz
2. zaistnienia przesłanek wskazanych w art. 62a UoPN.

Uzasadnienie

Dnia 22 lipca 2015 r. zostałem zatrzymany w Bydgoszczy, będąc w posiadaniu 2,28 gramów suszu konopi w woreczku foliowym z zamknięciem strunowym. Okoliczności tego czynu nie budzą wątpliwości, albowiem już w czasie zatrzymania przyznałem się do posiadania w/w środka.

Susz konopi, jaki u mnie znaleziono miałem zamiar zużyć sam w domu tego samego popołudnia. Substancja ta wprowadza mnie, bowiem w stan relaksu i dzięki niej zyskuję spokojny sen, dodatkowo w moim przypadku nie powoduje żadnych skutków ubocznych, jakie przykładowo odczuwałem spożywając medykamenty z apteki.

Palę marihuanę incydentalnie od kilku lat i nie zauważyłem, aby wpływało to w sposób negatywny na moją funkcjonowanie w społeczeństwie. Jestem programistą, mam żonę i małego synka. Używanie marihuany nie koliduje z moimi obowiązkami zawodowymi ani z życiem osobistym i towarzyskim. Marihuanę posiadałem zawsze na własny użytek i **nigdy jej nie sprzedawałem**. Zatem zgodnie z wykładnią celowościową przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, moja osoba nie powinna być przedmiotem zainteresowania organów ścigania. Przepisy te miały, bowiem na celu umożliwić funkcjonariuszom policji zatrzymanie sprzedawców-dilerów, którzy posiadają niewielką ilość a nie być skierowane przeciwko „drobnym” użytkownikom.

Uzasadnienie projektu ustawy mówi, bowiem, wprost, że.: „(...) z doświadczenia policyjnego wynika, że dealerzy rozprowadzający środki odurzające często posiadają przy sobie tylko niewielkie ilości. Jednoznacznie stwierdzić należy, że zapis art. 48 ust. 4 nie ułatwia walki z handlarzami i dealerami (...). Teza ta została parokrotnie potwierdzona w wywiadach prasowych przez jedną z twórczyni przedmiotowej nowelizacji tj. ówczesną minister Barbarę Labudę.

W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 21 stycznia 2009 r. W treści swojego orzeczenia dokonał ważnego rozdzielenia sytuacji posiadania substancji psychoaktywnych w celach konsumpcyjnych oraz posiadania w celach komercyjnych- sprzedażowych.

„Dysponowanie środkiem odurzającym (lub substancją psychotropową) związane z zażywaniem go lub chęcią niezwłocznego zażycia przez osobę dysponującą nim, nie jest posiadaniem tego środka (lub substancji) w rozumieniu art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii”. Skład orzekający Sądu Najwyższego mając świadomość tego, iż ofiarami uregulowania z art.62 padają przede wszystkim drobni użytkownicy, rozgraniczył sytuację posiadania komercyjnego, które jest karane od sytuacji posiadania konsumenckiego, gdzie nie możemy mówić o znamionach procederu sprzedaży.

Sąd Najwyższy kierując się celowością regulacji art. 62 UPN, która odnosi się do ścigania poważnej przestępczości narkotykowej stwierdził, iż „posiadaniem” w rozumieniu tego przepisu nie jest dzierżenie narkotyku w trakcie jego zażywania lub bezpośrednio przed zażyciem, przez to odrzucił jednolitość tego pojęcia w ujęciu cywilistycznym.

Dodatkowo, aby walczyć z problemem ilości zatrzymań (rocznie ok. 35.000 i dalszych skazań), które są związane ze stosowaniem art. 62 UoPN, także prawodawca postanowił dać wyraźny sygnał c/d pożądanego sposobu stosowania przedmiotowej regulacji. Wynikiem jego działań jest art. 62a UoPN, który przyznaje możliwość umorzenia przez prokuratora postępowania karnego w wypadku łącznego spełnienia 3 przesłanek:

1. nieznaczna ilość substancji
2. przeznaczenie narkotyku na własny użytek
3. niecelowość orzeczenia kary

Jest oczywistym, iż w mojej konkretnej sytuacji wszystkie w/w 3 przesłanki zostały spełnione. Ilość substancji, którą posiadałem mogła zostać skonsumowana jednorazowo, natomiast efekty jej stosowanie można porównać do konsumpcji kilku puszek piwa.

Dodatkowo ustalenia policji jasno podkreślają jedynie konsumpcyjny charakter posiadania przeze mnie środków odurzających (w toku dochodzenia na podstawie sprawdzenia bilingu połączeń nie ustalono potencjalnych nabywców narkotyku, jak również przeszukanie mojego mieszkania nie ujawniło żadnych obciążających mnie dowodów)

Oprócz tego ewentualne orzeczenie kary wobec mojej osoby byłoby jednoznacznie niecelowe ze względu na niebudzące wątpliwości okoliczności jak również znikomy stopień szkodliwości społecznej czynu.

W związku z wyżej opisanymi okolicznościami wniosek ten jest w pełni zasadny.

Z poważaniem,

Tomasz Zieliński

.....